

کاسترو: من به سیاست امریکا اعتماد ندارم

رهبر انقلاب کوبا فیدل کاسترو خطاب به اتحادیه دانشجویان کوبا گفت:

رفقای عزیز!

در سال ۲۰۰۶ من از پست هایم کنار رفتم. علل آن در ملالت صحنی من نهفته بود که با گذشت زمان و کار لازم برای به انجام رسانیدن مسوولیتی که من از زمان وارد شدنم به این دانشگاه در ۴ سپتامبر سال ۱۹۴۵ یعنی ۷۰ سال پیش خواهان آن بودم دیگر قابل تحقق نبود.

من فرزند کدام کارگری نبودم و من فاقد داشته های مادی و اجتماعی برای یک زنده گی نسبتاً مرفه نبودم. من میتوانم بگویم که به شیوه سحر آمیزی از دام ثروت پولی رهایی یافتم. چندین سال بعد بدون شک یکی از با استعداد ترین ملیاردر های امریکای شمالی به قول یکی از آژانس ها روز پنجشنبه گذشته مؤرخ ۲۲ جنوری سال روان اعلام داشته است که شیوه های توزیع و تولید تهیدستان را از نسلی به نسل دیگری به ثروتمندان مبدل میسازد.

در ازمنه یونان کهن پیش از تقریباً ۳۰۰۰ سال این یونانیها بودند- بدون آنکه در عمق مسائل فرو رویم- که در همه عرصه ها درخشیدند: فزیک، ریاضی، فلسفه، مهندسی، هنر، علم سیاست، ستاره شناسی و سائر عرصه های دانش بشری. و اما یونان کشور برده هایی بود که در مناطق دهات و داخل شهر ها شاقه ترین کار را انجام میدادند در حالیکه الیگارشی مسلط وقت شان را

صرف نوشتن و فلسفه پردازی میکردند. اوتویی ذکر شده در بالا ظاهراً در مورد آنها نوشته شده بود.

با دقت واقعیت سیاره آشنا، گلوبالیزه شده و خیلیها ناموزون تقسیم بندی شده را که زمین نام دارد و در آن منابع مهم حیاتی مشخص و متکی بر فکتور های تاریخی تقسیم شده است در نظر میگیریم: تعدادی مقدار ناچیزی را از اندازه ضرورت شان در اختیار دارند در حالیکه دیگران به اندازه بیش از حد در اختیار دارند و نمی دانند با آن چه کاری را انجام دهند.

در فرا راه بزرگترین تهدید ها و مخاطره جنگ هرج و مرجی در توزیع منابع مالی و تولید اجتماعی وجود دارد. نفوس جهان میان سال های ۱۸۰۰ و ۲۰۱۵ از یک میلیارد به هفت میلیارد انسان افزایش یافته است. آیا به این ترتیب یکصد سال آینده بدون در نظر داشت آنکه علم تا کدام حدودی پیشرفت را نشان دهد قادر به آن خواهد بود تا نیازمندی های نفوس روزافزون جهان را در زمینه مواد غذایی، امور صحتی، آب، و سرپناه حل نماید؟

با تأکید اگر این همه معضله ها را طفره رویم خیلیها عجیب است تا به این اصل فکر کنیم که دانشگاه هاوانا در آن روز هایی که من پیش از حدود سه چهارم یک سده پا به این نهاد دوست داشتنی و با اعتبار گذاشتم یگانه دانشگاه در کوبا بود. از همیجاست تا ما رفقا دانشجویان و پروفیسورها این را بیاد داشته باشیم مطلب روی یک نهاد نه بلکه روی این اصل که ما امروز بیشتر از ۵۰ مراکز دانشگاهی در اختیار داریم که در سراسر کشور تقسیم شده اند میباشد.

زمانیکه من از دعوت شما به محفل گشایش ۷۰ سالگی شمولیتم به دانشگاه اطلاع یافتم دچار حیرت شدم. در حالیکه من درین روز ها با یک سلسله موضوعاتی مصروف هستم که میتوانم در جهت انجام آن مفید باشم تصمیم گرفتم تا چند ساعتی استراحت کنم و وقتم را به یادبود از آن سال ها صرف کنم.

در آن سال ها، سال هایی که مارکس مرا در حیطة نفوذ قرار داده بود توانستم تا جهان شگفت انگیز و پیچیده را که برای همه ما غرض زنده گی معین شده است بیشتر و بهتر درک کنم. من توانستم خودم را از خیال پردازی های بورژوایی رها سازم که اختاپوت آن بسیاری از دانشجویانی را که فاقد تجربه ولی هیجانی بودند در چنبره خود داشت. این موضوع طولانی و بی انتها خواهد بود.

یکی دیگر از نابغه های عمل انقلابی لنین بنیانگذار حزب کمونیست بود. به همین منظور من یک لحظه هم غفلت نکردم تا در پروسه مونکادا که من افتخار شرکت را در آن داشتم با

وجودیکه فقط یکبار بود در برابر قاضی ها وده ها افسر بلند پایه باتیستا اظهار دارم که ما خواننده های آثار لنین هستیم. ما از ماهو تسه دونگ صحبت نمیکنیم زیرا انقلاب سوسیالیستی چین که تحت تأثیر ایده های همردیفی بود هنوز به انجام نرسیده بود.

ولی هوشدار میدهم که ایده های انقلابی باید همیشه به آن پیمانہ یی رهگشا باشند که به همان پیمانہ بشریت به رشد همه جانبه دانش شان نایل شده باشند.

طبیعت به ما می آموزد که چندین میلیارد سال نوری ممکن است سپری شده باشد، اما زندگی همیشه در هر یک از اشکال آن بیان باور نکردنی ترین ترکیبات مادی و تشعشعی است.

هنگام خاکسپاری نلسن مندیلا مبارز نستوه و بی بدیل علیه اپارتاید که با او با دوست بود تعارف فردی میان رئیس جمهور کوبا و ایالات متحده بعمل آمد. این کافی خواهد تا به آن اشاره کنم که تا همین روز سال های زیادی گذشته بود که قطعات کوبایی به شیوه برق آسایی اردوی نژادپرست افریقای جنوبی را که بوسیله بورژوازی ثروتمند رهبری می شد و آنرا با کمک های سرشار اقتصادی تجهیز میکردند مغلوب ساخت.

اینست تاریخچه مبارزه یی که در آینده باید به نوشتار گرفته شود. افریقای جنوبی حکومتی دارای امکانات وسیع مالی درین قاره سلاح اتمی را در اختیار داشت که از جانب دولت نژاد پرست اسرائیل بر پایه تعهد نامه یی که میان این دولت و رئیس جمهور ریگن به امضا رسیده بود- این سلاح بایست علیه نیرو های کوبایی و انگولایی که برای دفاع از جمهوری مردم انگولا در مبارزه با نژادپرستان قرار داشتند مورد استفاده پیدا میکرد- بدسترس گذاشته شد. به این گونه هر مذاکره بخاطر صلح مردود دانسته شد و در مقابل انگولا از جانب نیرو های اپارتاید که دارای بهترین اردوی مجهز و آماده در قاره افریقا بود مورد تهاجم قرار گرفت.

در چنین اوضاعی هیچ امکانی برای حل مسالمت آمیز وجود نداشت. مساعی خستگی ناپذیر بخاطر از بین بردن جمهوری مردم انگولا و بخاک و خون کشانیدن آن بوسیله قدرت همین اردوی مجهز و آماده باعث شد کوبا تصمیم اتخاذ کند تا در پایگاه پیشین ناتو بنام کویتو کواناوال که افریقای جنوبی آنرا به هر قیمتی میخواست تسخیر کند به نژاد پرستان ضربه تباہ کننده را وارد آورد.

این کشور پر ادعا مجبور گردید تا قرارداد صلحی را به معامله بگیرد که بر اساس آن به اشغال نظامی در انگولا و اپارتاید در افریقای جنوبی نقطه پایان گذاشته شد. قاره افریقا از سلاح اتمی رهایی یافت و کوبا برای دومین بار بود که با ریسک حمله اتمی آشنایی حاصل کرد.

قطعات انترناسیونالیستی کوبا با افتخار از افریقا باز گشتند. همان است که مرحله بخصوصی در زمان تسلط صلح آغاز یافت که بیشتر از ۲۰ سال به درازا کشید بدون آنکه ما درفش سفید را به اهتزاز در آوریم- عملی که ما هیچ گاهی به آن نپرداخته و نخواهیم پرداخت. بسیاری از دوستان کوبا موضع نمونه وار خلق ما را میدانند و برای آنان من موضعگیری مرکزی خود را در چند جمله محدود بیان میدارم.

من به سیاست ایالات متحده اعتماد ندارم و با آنان یک کلمه هم تبادل نکرده ام. اما این گفته بمعنی ارتداد حل مسالمت آمیز معضله ها و یا خطرات جنگ نیست. دفاع از صلح مسوولیتی است برای همه گان. راه حل هر معضله یی از طرق مسالمت آمیز یا مذاکره میان ایالات متحده و خلقهای سائر کشور ها و یا خلق مشخصی در امریکای لاتین باید بدون تهدید و یا توسل به زور بر اساس اصول و نورم های بین المللی صورت پذیرد.

ما همیشه از همکاری و دوستی با همه خلقهای جهان از جمله حتی با آنانی که با ما دشمنی سیاسی دارند دفاع میکنیم. این همان مطلبی است که ما از دیگران نیز مطالبه مینماییم.

رئیس جمهور کوبا در مطابقت با پیشنهاد ها و مسوولیت هایی که مجلس ملی و حزب کمونیست کوبا برایش داده بودند گامهای مقتضی را در زمینه برداشت.

خطرات بزرگی که امروز بشریت را تهدید میکند بایست از نورمهایی دوری نجوید که با کرامت انسانی عجین اند. هیچ کشوری را نمیتوان از داشتن این حق محروم گردانید.

با همین روحیه من مبارزه کردم و تا آخرین رمق زنده گی ام مبارزه خواهم کرد.

فیدل کاسترو روز ۲۶ جنوری ۲۰۱۵ ساعت ۱۲:۳۵ بعد از ظهر

برگردانی از زبا اسپانیایی: اندری شییر ژورنالیست یوونگی ویت ارگان مرکزی حزب چپ آلمان